

ikke vante til saaledes som de Maand, der ere fødte paa Landet, hurtigt at kunne kjende den rette Vej, at kunne orientere sig i Terrænet. Af den Grund er det ikke ønskeligt at holde det Mandskab, der savner en for Nutidens Soldat saa væsentlig Egenkab, saa fuldstændig samlet som nu. Men, naar Forslaget er kommet frem, er det i Øvrigt, som øvede Medlemmer vide, af Hensyn til at det er nødvendigt, at der maa ske en ligelig Fordeling af Mandskabet, og fordi man ikke har vidst at kunne træffe en bedre Ordning heraf end den foreslaaede. Man har troet, at det var saa meget naturliger, som der netop blandt de toogtyveaarige Kjøbenhavnere dog ogsaa findes en hel Del Mennecker, som oprindelig henhøre til andre Dele i Riget, og Kjøbenhavn er jo desuden det Punkt i Riget, hvor fra de bedste Kommunikationsmidler gaa ud, saa at Mandskabet derfra paa den letteste Maade kan møde ved andre Afdelinger. — Det følgende Afsnit af Lovforslaget handler om Mandskabets Indkaldelse og Uddannelse. Det kunde være meget fristende for mig at modtage de Tilbud, som ere fremkomne fra enkelte Medlemmers Side, sigtende til at give en Del af Hæren, nemlig Fodfolket, en forlængt Tjenestetid, men jeg ser mig ikke i Stand til at modtage dette Tilbud. — Jeg tror, at man ikke ganske kan sammenligne vore Forhold med, hvad man kender fra fremmede Hæres Forhold, og jeg tror ikke, at man altid anfører dem fuldstændig nøiagtig. Naar det tales om den franske Præsidents Ord om den femaarige Tjenestetid, tror jeg, man er temmelig tilbøjelig til at lægge noget ganske Andet deri end det virkelig er. Vil man rigtig se, hvad det er, saa er Meningen ingenlunde, som det almindelig antages, at alt Mandskabet skal have en femaarig Tjenestetid, men det er, at der kun skal være tilstede en mindre Kjerne af gamle Soldater, og ser man nøie paa det, vil man se, at en hel Del af de Soldater, som ere foreslaaede at henhøre til denne Hær, ogsaa kun have en Tjenestetid af 1 Aar, andre have 2 Aar, andre 3 Aar, og de, der have 4 eller 5 Aar forsat Tjeneste, ere den allermindeste Del af det Hele. Jeg tror, at der for vore Forhold maa anlægges en anden Maalestok end den, der kan anlægges for fremmede Hære. Den Maalestok, som bør anlægges, er den rent tekniske, som anlægges af Hærens Befalingsmænd; men naar Hærens Befalingsmænd tro, at det er rigtigt, at Tjenestetiden er forsvaerlig lang, tror jeg, man kan berøvlige sig derved; naar Hærens Befalingsmænd sige: Det er umuligt at afforte Noget som helst af Tjenestetiden, tror jeg, det vilde være uforsvaerlig at afforte det Allerringeste. Jeg tror, det er den almindelige Anskuelse i Hæren, at den nuværende Tjenestetid for Infanteriet er tilstrækkelig lang til at kaffe en Mand en foreløbig god Uddannelse og give ham en Uddannelse, som kan vare nogle Aar, men jeg tror ikke, at man gjør Regning paa, at denne Uddannelse skal holde sig saa overor-

dentlig længe. Derfor stiller det sig fuldstændig klart for mig, at der er to Ting, som knytte sig nøie til hinanden, det er Spørgsmaalet om Længden af den første Tjenestetid og om de senere Indkaldelser. Vil man have, at Manden skal ligge meget længe til Tjeneste, i 3, 4, 5 Aar, behøver man ikke at indkalde ham senere; vil man have, at hans første Uddannelsesetid skal være 6 Maanedre, maa man indkalde ham ikke 1, men 2, 3, 4 Gange, naar han skal kunne bevare de Kundskaber, han har, i en længere Aarrække, og derfor ser man, at i de Hære, der have den allerførste Uddannelse — jeg sigter her f. Ex. til den schweiziske Hær — er der ikke Tale, som hos os, om at indkalde en Mand 3 Gange, men 7, 8 og 9 Gange. (Berg: Een Dag!) Ja, men ogsaa i 2, 3, 4, 5 Dage; det er meget forskelligt. Derimod har jeg udtalt, at jeg tror, at den almindelige Anskuelse i Hæren er, at der ikke er nogen Nødvendighed for at forde den nuværende Tjenestetid forlænges. Naar man ikke knapper af paa de senere Indkaldelser og dog fordrer, at Manden skal vedblive at gjøre Tjydest, tror jeg, at Hærens Officerkorps bestemt er af den Anskuelse, at den nuværende Uddannelsesetid ikke kan forkortes, men ogsaa er af den Anskuelse, at der dog er en Mangel tilstede ved den nuværende Uddannelse, og det er den, at der er for saa Befalingsmænd, for saa Lærere, og det er denne Mangel, som Lovforslaget tilsigter at afhjælpe. Der er fra et enkelt Medlem kommet Forslag om nogle Forandringer i Uddannelsesplanen. Jeg tror ikke at behøve nærmere at gaa ind paa disse Forslag, da de ere Detailforslag, der henhøre til en senere Behandling, men jeg tror dog at burde udtale, at om jeg end kunde tænke mig, at jeg, hvis jeg for 5 Aar siden havde haft med denne Sag at gjøre, paa mange Punkter vilde have stillet mig ganske anderledes, naar der var Tale om et nyt Grundlag for Hærvæsenet, saa er Forholdet nu et helt andet for mig. Nu bør vi ikke gjøre flere end de høist nødvendige Forandringer; thi i Hærens Forhold er Kontinuitet nødvendig, og der hører mange Aar til, inden man faar Frugter af det, som er nedlagt i Udværningsarbejderne. Med Hensyn til Hærens Kammere er der af øvede Medlemmer fremsat forskellige Bemærkninger. Jeg tror, at den større Del af det høie Things øvede Medlemmer, der have udtalt sig, ikke have fremsat Indvendinger mod den Forøgelse af Befalingsmænd, som er nødvendig til Hærens Uddannelse; men der er fra enkelte Sider fremkommet Udtalelser om, at man ikke ønskede saa meget fast Personale, men at man ønskede en større Anvendelse af det værnepligtige Personale, og det er begrundet derved, at det er sagt, at i den sidste Krig har man set, at ogsaa det værnepligtige Personale af Officerer og Underofficerer ikke har ladet det mangle paa Mod og Fædrelandskærlighed i højere Grad end Andre. Jeg skal saa villig som